

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. B.,** zastoupen JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem se sídlem Jeronýmova 1894/26, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2012, č. j. 22 A 20/2012 – 24,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2012, č. j. 22 A 20/2012 – 24, **se zrušuje,** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Krajský úřad Kraje Vysočina domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2012, č. j. 22 A 20/2012 – 24, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) výrokem I. napadeného rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 22 A 20/2012 – 24, zrušil pro vady řízení rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce M. B. (dále jen „žalobce“) a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném

v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“), řídil dne 13. 4. 2011 v 17.50 hod. na silnici č. 602 v obci Beranov – Loudilka technicky nezpůsobilé nákladní motorové vozidlo IVECO, reg. značky X, jež mělo popraskaný brzdový kotouč na levém předním kole, v důsledku čehož bezprostředně a závažným způsobem ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Krajský soud přisvědčil žalobci, že rozhodnutí žalovaného trpí vadami řízení, které spočívají v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Je tomu tak proto, že v projednávané věci nebylo ve výroku rozhodnutí žalovaného jasně a přesně specifikováno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný ve výrokové části uvedl, že „*dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu podané odvolání zamítá a napadené usnesení potvrzuje*“. V projednávané věci však žádné usnesení vydáno nebylo. Tato vada žalobou napadeného rozhodnutí činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a brání posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek. Nad rámec uvedeného zrušujícího důvodu pak krajský soud poukázal i na neúplnost spisového materiálu žalovaného. Žalovaný totiž k výzvě správního soudu ohledně doložení úplného spisu, včetně originálů doručenek, zaslal soudu pouze své vyjádření, spis odvolacího orgánu, kopii části spisového materiálu správního orgánu prvého stupně a dále písemnost, z níž vyplývá, že část spisového materiálu správního orgánu I. stupně byla zapůjčena Okresnímu soudu v Klatovech.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný Krajský úřad Kraje Vysočina jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou výslovně opřel o důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že napadený rozsudek je v rozporu se zákonem, neboť je v něm vadně posouzena otázka náležitostí výrokové části správního rozhodnutí o odvolání a není v něm respektována zásada proporcionality. Je tomu tak proto, že jediným důvodem ke zrušení správního rozhodnutí o odvolání žalobce (jako nepřezkoumatelného pro nesrozumitelnost) byla zřejmá nesprávnost ve výrokové části rozhodnutí, kde místo slova „rozhodnutí“ je omylem uvedeno slovo „usnesení“. Výrokovou částí správního rozhodnutí však není možno chápat pouze „tučný text“ rozhodnutí za dvojtečkou, jak to nesprávně činí krajský soud. Výrokovou částí je třeba chápat tu část rozhodnutí, která je uvozena rubrikou „Výrok“ (následuje po této rubrice) a končí následující rubrikou „Odůvodnění“. V tomto výroku pak jsou zcela jednoznačně a nezpochybnitelně uvedeny veškeré náležitosti kladené na správní rozhodnutí ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Je tam mimo jiné uvedeno rozhodnutí, které bylo předmětem odvolacího řízení a stejně tak i výčet ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, včetně označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Ve výrokové části správního rozhodnutí o odvolání žalobce je tak zcela jednoznačným a nezaměnitelným způsobem identifikováno rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, které bylo k odvolání žalobce potvrzeno. Ve výroku tohoto rozhodnutí - v textu následujícím po dvojtečce je skutečně chyba, pokud namísto slova „rozhodnutí“ je užito slovo „usnesení“, ačkoliv v případě rozhodnutí správního orgánu prvého stupně nešlo o usnesení. Toto marginální formulační pochybení však nemůže mít, jak vadně dovozuje krajský soud, za následek

nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno právě a jen rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ. Uvedená zřejmá a formální chyba v psaní nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Správní soud by měl při přezkoumávání napadených správních rozhodnutí vycházet i ze zásady proporcionality. Podle této zásady by mělo být důvodem ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze takové porušení zákona, jež by bylo způsobilé zasáhnout do práv žalobce. Této premise pak odpovídá i dikce ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle které správní soud zruší napadené rozhodnutí pro vady v řízení bez jednání rozsudkem tehdy, jde-li o „*podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, za předpokladu že mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“. Tak tomu ale v této věci není. Uvedená chyba v psaní není způsobilá atakovat zákonnost rozhodnutí ve věci samé a proto je třeba rozsudek krajského soudu zrušit z důvodu jeho nezákonnosti, a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce se k podané kasační stížnosti žalovaného nevyjádřil, ač byl s jejím obsahem řádně obeznámen.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je třeba rozsudek krajského soudu zrušit, a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle stěžovatele krajský soud pochybil, pokud při svém rozhodování došel k závěru, že je žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

V projednávané věci je proto spornou otázkou, zda obstojí závěr krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5, je skutečně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, nebo tomu tak není; v tom případě pak měl krajský soud v mezích vznesených žalobních bodů posoudit soulad uvedeného rozhodnutí se zákonem.

Otázkou přezkoumatelnosti správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Vychází při tom z premisy, že pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí.

Například v rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, Nejvyšší správní soud vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku ze dne

21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Přestože na projednávanou věc výslovně nedopadá níže uvedený judikát (jednalo se o přezkoumání rozhodnutí vydaného v daňovém řízení), nemohl Nejvyšší správní soud ponechat stranou své pozornosti ani usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, dostupné na wwwnssoud.cz, v němž kasační soud vyslovil právní názor, že: „*I. Odvolací orgán přezkoumá rozhodnutí správce daně v rozsahu, v jakém bylo odvoláním napadeno. Nadto je povinen zabývat se rozhodnutím z hledisek uvedených v § 50 odst. 3 větě druhé zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a přihlédnout ke zjištěným skutečnostem, i když nebyly odvolatelem uplatněny. II. Rozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu (§ 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). III. Důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci*“.

Smyslem a účelem odůvodnění správního rozhodnutí je především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, neboť jen tím lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. např. i nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 271/1996, který je dostupný na www.nalus.usoud.cz).

Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je pak správní rozhodnutí také v případě, kdy z žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu není zřejmé, jaké rozhodnutí správního orgánu prvého stupně bylo k odvolání žalobce potvrzeno a proč bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Právě k takovému závěru v projednávané věci došel krajský soud.

V nyní přezkoumávaném rozsudku krajský soud došel k tomu, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť ve výrokové větě se hovoří o tom, že se „napadené usnesení potvrzuje“, ačkoliv ve stěžovatelem projednávané věci (odvolání) napadené rozhodnutí správního orgánu prvého stupně nemělo formu usnesení, ale šlo o „prosté rozhodnutí“.

Žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5, není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Ze záhlaví výroku rozhodnutí, ve spojení s výrokovou větou, byť je stižena zřejmým omylem (pokud jde o formu přezkoumávaného rozhodnutí – srov. § 70 správního řádu), zcela jednoznačně a nepochybně vyplývá, že stěžovatel svým rozhodnutím ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011

OOSC/250/PM/5, rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o přestupcích, jehož se dopustil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 4. 2011 v 17.50 hod. řídil v obci Beranov – Loudilka technicky nezpůsobilé nákladní motorové vozidlo IVECO, reg. značky X, jež mělo popraskaný brzdový kotouč na levém předním kole, v důsledku čehož bezprostředně a závažným způsobem ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Výroková část rozhodnutí žalovaného správního orgánu tak nedává jakékoliv pochybnosti o tom, že by předmětem přezkoumávání v odvolacím řízení bylo jiné rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, ani to, že by mělo formu usnesení. Takové pochybnosti zde nejsou dány ani ve vztahu k jednotě výroku a odůvodnění správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že i z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že oním přezkoumávaným rozhodnutím bylo právě a jen rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Tomuto závěru ostatně svědčí i samotný obsah konstatační části nyní přezkoumávaného rozsudku krajského soudu (str. 2 odst. prvý) ve spojení se závěrem krajského soudu na str. 3, poslední odstavec rozsudku, kde krajský soud sám specifikoval ve správním řízení žalovaným přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu prvého stupně. Tímto mělo být právě rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ, a rozhodnutí stěžovatele, kterým byla žalobci uložena tatáž sankce za tentýž skutek, jako v případě uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvého stupně.

Krajským soudem zjištěné marginální pochybení stěžovatele v označení formy rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ, je proto zřejmou písařskou chybou, která měla být opravena postupem dle ust. § 70 správního řádu. Nejde o tak zásadní nezákonnost, jež by mohla mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele pro jeho nesrozumitelnost, která by současně mohla být považována za takovou vadu řízení, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost Krajského úřadu Kraje Vysočina proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2012, č. j. 22 A 20/2012 – 24, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby v mezích vysloveného právního názoru kasačního soudu a v mezích všech uplatněných žalobních bodů opětovně přezkoumal zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5. Bude-li toho třeba, doplní skutkový stav věci, vyzve žalobce k upřesnění vznesených žalobních bodů a k nim se vztahujícím důkazům, o které se opírá (s nimiž seznámí žalovaného), vyžádá si předložení spisu správního orgánu prvého stupně a teprve poté vydá rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu